

**Festival
internacional
de poesia**

Horts de Poesia

Sant Vicenç dels Horts

**Dissabte
9 de setembre**
Plaça de la Vila

11^a
edició
2023

La poesia-cargol: aixopluc, precisió, bogeria

La poesia és aixopluc. Com la closca del cargol, ens acompanya sempre, és una casa portàtil que ens protegeix, quan cal, de la intempèrie, malgrat la seva fragilitat.

La poesia és precisió. Tot el text ha d'estar perfectament cargolat i que res no sobri, que res no falti.

Art capaç d'acoblar dues realitats tan aparentment dissemblants com un objecte i un gasteròpode, la poesia és també bogeria, aquell punt d'irracionalitat necessària per arribar no només a l'intel·lecte, sinó també als sentiments, a les intuïcions.

Aquest és el miracle que obra cada any el Festival internacional de poesia Horts de Poesia, gràcies a l'empenta dels organitzadors, al mestratge dels poetes i a l'entrega d'un públic fidel. El cargol del verb ens guia per l'espiral infinita dels versos. Gaudim-ne.

Miguel Comino
Alcalde

Jordi Gil
Regidor de Cultura

Enfoca l'angle que et commou

I, si ho fas amb paraules —escrivint, llegint, cantant o escoltant—, en l'intent t'assaltarà la poesia. Això sí: t'hi hauràs de predisposar... El procés d'enfocament exigeix la teva atenció, demana que t'inclinis a buscar, a interrogar, a dubtar, a voler saber... És en aquest camí que us trobareu la poesia i tu, la màgia i tu, l'emoció i tu, el somriure intel·ligent i tu, la llàgrima i tu, la ràbia i tu, el crit i tu, l'escala del coneixement i tu...

Cadascun dels poetes i dels músics que ens acompanya en aquesta onzena edició d'Horts de Poesia sap molt bé que la seva obra neix d'aquesta voluntat d'enfocament de l'angle del món que el mou, el commou i li desperta interès... I hi treballa, s'hi capbussa i ens n'ofereix el resultat generosament. El perquè és clar: vol que, d'alguna manera, ens assalti aquesta mateixa art del llenguatge o musical que ell persegueix apassionadament. I perquè això passi només cal que beguem els versos de la font dels poemes i de les lletres que escriu, i de les notes que compon o interpreta.

Enguany, els coordinadors d'aquest festival volem fer explícit aquí el nostre agraïment al company i poeta José Antonio Arcediano per la seva exigent dedicació al llarg de tots aquests anys tant als Horts de Poesia com al Premi Narcís Lunes i Boloix i al programa Ciutat en Vers. No cal dir que sempre que vulgui i quan els nous projectes li ho permetin, serà molt benvingut.

Gràcies també a l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts que des de la primera edició de 2012, ens ha donat tot el suport necessari per fer-lo possible. I gràcies a tots vosaltres, el públic assistent, que fidelment ens acompanyeu cada any.

Jordi Boladeras
Josep Sagristà

Coordinadors d'Horts de Poesia

Anton Ferret Baig (Vilafranca del Penedès, 1968) és llicenciat en Filologia Catalana i Comunicació Audiovisual. Treballa a la Secretaria de Política Lingüística del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Ha obtingut el premi Narcís Lluís i Boloix 2022 de l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts amb el llibre de sonets *Perdent la por*, editat per Saldonar.

Ha publicat poemes a la revista literària *#Branca2* i *#Branca3*.

Durant anys ha fet experiments de literatura digital que li han valgut en dues ocasions l'accésit a millor obra en llengua catalana al Premi Internacional de Literatura Digital Ciutat de Vinaròs.

Ha publicat diversos relats breus en obres col·lectives arran de l'obtenció de diversos premis i reconeixements.

Col·labora regularment a *L'Eco de Sitges* i *L'Eco de Ribes*.

5

La por és pols que cau sobre el llenguatge
 com els aiguats de fang que fa a l'estiu.
 Primer tenyeix certs mots amb un solatge
 tan lleu que un dit els pot netejar amb briu,

pro, persistent, continua l'oratge
 bo i enfangant de por tot el que es diu.
 La gent, xerrant, embruteix el paisatge
 i el tèrbol fang s'arria fins al riu,

que baixa fosc. A tocar de la llera,
 es va formant una enorme argilera
 molla i marró. ¿Hi aniràs, terrisser,

a buscar el fang de la por? ¿Que no era
 tot lo que oïm, que ens fa de tal manera?
 El fang de què som fets la por conté.

31

La por és com un parc per a nadons:
 el nen hi riu i també s'hi belluga.
 Hi pot saltar, plorar i fer tomballons
 ben protegit tant si dorm com si juga,

pro si el nen creix i sent atraccions
 de fora el parc que el criden a la fuga,
 les xarxes que evitaven lesions
 ara li fan la tasca ben feixuga.

Així la por és la protecció
 que ens impedeix de ser un borralló
 arrossegat per l'allau que ens arrana,

pro pot també ser una obstrucció
 que contradiu la nostra intenció.
 La por és reixa i és també barana.

[*Perdent la por*, Saldonar, 2023]

Luís G. Cuntín (Santiago de Compostel·la, 1960) és gallec, les seves arrels són a Redondela i els seus afectes es reparteixen entre Santiago de Compostel·la, Redondela i Tui. Casat i pare de tres fills, llicenciat en Geografia i Història a la universitat compostel·lana, es dedica professionalment a la Sociologia com a consultor independent.

Des de l'adolescència cultiva l'escriptura com a forma d'introspecció, però ha estat un poeta inèdit –al marge d'algun text juvenil dispers i ocasional en fanzines universitaris, d'algunes lletres de cançons i textos per a discos– fins al gener del 2022, quan publica *O caderno de Daia* a l'editorial Chan da Pólvora. I és que no va ser fins al 2003 que, sense deixar d'escriure, va començar a ordenar i a depurar la producció anterior.

Després de presentar *O caderno de Daia* –una col·lecció que, amb el fil conductor d'un diàleg amorós amb el personatge que dona nom a l'obra, recull composicions des del 1975 fins al 2008, les primeres revisades en aquell procés a partir del 2003–, treballa en la imminent edició d'*A cantiga da serea*, una obra complexa a manera de poema liricoèpic, amb il·lustracions de Manolo Figueiras, en què es barregen diverses veus i que reflexiona en clau simbòlica sobre la innocència, la llibertat i el destí.

La seva poètica inèdita i la recollida a *O caderno de Daia* parteix d'impressions i anècdotes personals i va més enllà en una recerca de sentit. D'ella s'ha dit que, sota un eclecticisme estilístic aparent, que superada la forma al fons, i una certa prodigalitat, que

no fuig de la concisió però no es deixa reprimir per ella, batega un alè de transcendència, una densitat i varietat de referències literàries, musicals, etc. que l'alimenten, donant lloc a un llenguatge ric que, no obstant, flueix amb naturalitat; a un rigor i varietat compositives que es posen en evidència en successives lectures; a una enunciació emotiva, i a algunes claus simbòliques que interpel·len la reflexió dels qui llegeixen. Aquests trets en fan un autor, si més no, amb veu pròpia en el panorama actual de la lírica gallega.

Derradeiro desexo

“And night deal gently with her
high stars maintain the whiteness
of her uncovered flesh.”

Leonard Cohen: Song;
Let Us Compare Mythologies.

Tecer a luz e rescatar o seu olor dourado;
amasar os sons no lévedo dos ollos;
dicir a materia nun alento,
esfarelar o tempo e pendurala nel;
afundir a man na carne da marisma
e, cos trementes dedos sucios de vivir,
pintar che a risa en lodo novamente
lixando de alma aquela foto túa
que non existe xa,
que tiven que rachar dúas veces.

[*Utilogo*, inèdit]

Últim desig

“And night deal gently with her
high stars maintain the whiteness
of her uncovered flesh.”

Leonard Cohen: Song;
Let Us Compare Mythologies.

Teixir la llum i rescatar-ne l'olor daurada;
pastar els sons en el llevat dels ulls;
dir la matèria en una alenada,
esbocinar el temps i en ell penjar-la;
enfonsar la mà a la carn de la maresma
i, amb els extremitats dits bruts de viure,
pintar-te el riure en el llot novament
embrutant d'ànima aquella foto teva
que ja no existeix,
que vaig haver d'estripar dos cops.

[*Utilogo*, inèdit]

Josep Pedrals (Barcelona, 1979) es dedica a la poesia des de diversos fronts: escriu llibres d'investigació en el gènere (assajos novel·lats sobre poètica i vida), recita poesia de forma professional (ha actuat per Europa, Amèrica i Àsia), explica la poesia en cursos i conferències (en Universitats, Instituts i Escoles), difon i divulga la poesia en diversos mitjans de comunicació (actualment a El País), ha muntat celebracions poètiques de tot tipus i periodicitat (va conduir durant 13 anys l'històric cicle poètic del bar Horiginal i actualment dirigeix el festival Barcelona Poesia), posa versos a la música de diversos compositors, expandeix la teatralitat del vers, etcètera.

Atrinxerats darrere la bufanda,
alenen sentinelles del caliu
per revifar l'enravenat nariu
que s'ha esmunyit defora de l'empara
i torna, masegat per la glaçada,
a aquest redós que es fa entre cos i abric.

Al món, hi ha l'atmosfera d'aquí dins,
sota anoracs, jerséis, llençols i mantes,
i una inclemència crua, intemperada.

Tot ho arrauleix, l'hivern, ben recollit
buscant el propi foc a dins del pit
en una solitud plena de flama.

Si un poderós conhort ens embolcalla,
com més s'agreuja el fred, més paradís.

...

La nit és dins de casa i miro l'ombra
de cada cosa meva en la foscor
com si amb el blanc i negre cada forma
patís alguna lleu transformació:
el codi fotogràfic fa més nobles
les quotidianitats sense color.

El dilatar pupil·les tot ho mostra
més llaminer a l'instint de caçador.

Com un ocell rapaç que sotja els mobles
en un contemplatiu estar a l'aguait,
penetro dins la nit de casa nostra
llançant-me a l'aire; baixo en vol rasant;
després bato les ales fins al sostre
i s'obre un cel intern i soc l'espai.

Nil Boladeras (Sant Vicenç dels Horts, 1993).

El projecte del músic vicentí neix el 2019 amb l'EP, *XXV*, autoproduït i autoenregistrat. Abans, Boladeras havia estat saxofonista i guitarrista de diversos grups de l'escena alternativa del Baix Llobregat com Trast, La Baraca, Chikato i Joan Cristo i Banda. Després d'aquestes experiències amb el bagatge que suposen, tant en l'àmbit musical com personal, el músic decideix emprendre el seu propi projecte, component, escrivint i cantant les seves cançons.

Amb *XXV*, enregistrat des de l'habitació de casa seva, Boladeras explora el llenguatge, la sonoritat i els instruments que després acabaran evolucionant fins al primer disc, *Principi*. El disc compta amb les col·laboracions del poeta Josep Pedrals, de la cantant La Helen i de l'Angelina, l'àvia del músic, en una conversa que introdueix la cançó *El fred a les mans*. Es tracta d'un disc eclèctic que, a través de passatges atmosfèrics i poètics, beu d'artistes com Joan Miquel Oliver, Sisa, Pau Vallvé o Ferran Palau.

El fet d'haver pogut crear el disc a foc lent durant el confinament fa que *Principi* transmeti aquesta calma i cura en les cançons. Els singles *Aviadors que van en barca* i *Temps*, van arribar després de *Principi* i van publicar-se mentre Boladeras i els músics que l'acompanyen pre-

paraven el seu directe. En aquesta formació en petit format l'acompanyen Joana Andreu, Gerard Martí, Xavier Pujades i Víctor Sánchez.

Temps

Hi ha una llengua del temps que demà entendre
 Que és injusta, però preciosa, no la sents?
 És aquell últim vers de la teva pell
 Són les flors sobre la tomba dels valents

És una lliçó a l'últim segon
 Quan la bala surt del cor del caçador
 És un banc cremant enmig del clamor
 L'argument, quan ja només soc jo

T'acaricia i t'esmicola
 Amb la veu més dolça que recordaré
 Obre els ulls i tanca portes
 És la mà que ens apunyala i ens sosté

És una lliçó a l'últim segon
 Quan la bala surt del cor del caçador
 És un banc cremant enmig del clamor
 De la gent, quan ja ho ha perdut tot

Trets al cel i tu esperant, no ho sents?
 S'ha escapat l'últim cavall de gel
 Ningú en sap, la vida és un intent
 Anar endavant fins que no quedi res

Horts de Poesia ha estat possible
gràcies a la col·laboració de:

Jordi Boladeras

Josep Sagristà

